

[Søren P. Larsen.]

værende Socialministers Opstilling vist ikke kan være stort anderledes, end den er, saaledes som Forslagene er formet, men Følgen er jo, at hvis Udgifterne bliver det dobbelte, har vi ikke ret meget at holde os til, og det vil være let for den nuværende Socialminister at dække sig over for Angreb bag de Udtalelser, han har fremsat allerede ved Forelæggelsen. Vi maa altsaa regne med Merudgifter paa Socialministeriets Omraade, og der er vist mange Landet over, der vil finde det underligt, thi i intet andet Ministerium har der været en saa voldsom Vækst i Udgifterne som netop i Socialministeriet i de senere Aar.

Dertil kommer, at efter Venstres Opfattelse maa en Ændring i de nuværende Byrders Fordeling være en af Hovedopgaverne, der maa tages op og tages op snarest, fordi det er vor Opfattelse, at den nuværende Fordeling af Byrderne er ganske utilfredsstillende. Ser man det statistiske Materiale igennem, kan man ogsaa se Forskydninger fra By til By, fra Amt til Amt, fra Kommune til Kommune, og ikke mindst paa Grund af de ændrede Erhvervsforhold har Byrdefordelingen været unødigt trykkende haard for en Række Sognekommuner. Den mest nærliggende Opgave er efter vor Opfattelse Ændringer her, og det vilde da være urimeligt at gaa til Ændringer i Lovgivningen, der medfører Forhøjelser af selve Byrden, naar man end ikke paa det nuværende Byrdegrundlag har skabt en retfærdig Fordeling mellem Staten og Kommunerne, den enkelte Kommune og de øvrige Kommuner, Refusionsforbundet, som man kalder det.

Naar man som i disse Lovforslag løfter Indtægtsgrænsen, saa vil automatisk Kredsen af de understøttede blive udvidet, og naar man samtidig til den anden Side øger Fradragsbeløbene, saa vil Hjælpens Størrelse vokse. Dertil kommer Lempelserne i Forsorgsloven, der ganske givet vil øge Tilgangen paa dette Omraade. Man maa derfor forstaa, at Forslagene er slet ikke saa ubetydelige Udvidelser af Omraaderne for Hjælp fra det offentlige. Derfor kan vi ikke tiltræde disse Lovforslag. Vi vil naturligvis gaa ind i Udvalgsarbejdet og se paa den tekniske Opbygning og paa de paa krævede Ændringer, som det praktiske Liv har vist nødvendige. Det vil vi ikke afvise en saglig Drøftelse af. Men ethvert Forsøg paa Udvidelser, der medfører Stigning i Udgifterne, mener Venstre ganske bestemt at maatte afvise.

Victor Larsen: Jeg maa rent indledningsvis gøre den Bemærkning angaaende de her foreliggende Forslag om Ændringer til Lov Nr. 181 og 182 af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg og om Folkeforsikring, at hvis nogen paa Forhaand havde ventet sig større Resultater af Arbejdet paa en Ændring af disse Love, saa maa paagældende unægtelig være blevet sørgeligt skuffet. Selv for dem af os, som med Skepsis har imødeset Resultatet af Ministeriets Overvejelser angaaende Socialreformen, selv for os er de her forelagte Lovforslag overraskende ved deres Magerhed. Som Helhed kan det siges, at Forslagene gaar uden om Hovedspørgsmaalene. Man forsøger antydningvis en Løsning af Tilflytterspørgsmaalet, men baade Udvalget, der nedsattes den 2. Maj 1935, og den højtærede Socialminister er gaaet uden om Spørgsmaalet om Refusionsordningen. Tilbage bliver der da nogle Smaatterier. Der er pillet lidt her og der, og hvor det drejer sig om finansielle Ændringer, er der naturligvis, kan man sige, konsekvent Tale om Udgiftsstigninger. Disse Udgiftsstigninger anslaaes til 3,65 Mill. Kr., men i den højtærede Socialministers Forelæggelsestale blev det udtrykkeligt pointeret, at det var kun anslaaede Tal. Men hvad de tekniske Forbedringer angaar, er Forslagene præget af en Nøjsomhed, der er rent ud forbløffende, naar man henser til den Usikkerhed og den Mangel paa Klarhed, der har været netop et af denne Socialreforms fornemste Kendemærker lige fra den Dag, den begyndte at virke.

Det er en Kendsgerning, at netop Socialreformen, denne Forenklingsreform, har været efterfulgt af et Utal af Cirkulærer og af socialministerielle Bekendtgørelser, af hvilke mange er af et saadant Indhold og af et saadant Omfang, at de ganske afgjort ikke har gjort det lettere at administrere efter Reformen.

Men hvorledes er det egentlig med Tilblivelsen af denne Reform? Forholdet var jo det, at den skulde skabe Klarhed og den skulde forenkle og samle i et overskueligt Hele hele den sociale Lovgivning, som paabegyndtes under Provisorierne, og som fandt sin naturlige Afslutning og Afrunding med Invaliderenteloven. Men i Stedet for at forenkle, i Stedet for at skabe Klarhed og Tryghed skabte Socialreformen vild Forvirring over hele Linien, saa indviklet, saa uoverskueligt var den og er den, idet man aldrig, naar man læser en Paragraf og sætter sig ind i den, er sikker paa, at denne Paragraf